

ע"פ 1069/03/15 - אמנון מנסור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

ע"פ 1069-03-15 אמנון מנסור (במעצר) נ' מדינת ישראל

אמנון מנסור (במעצר)

המערער

ע"י ב"כ עו"ד ז' שנקולבסקי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופט י' נועם:

1. לפנינו ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) בת"פ 54821-05-14. בהכרעת-דין מיום 22.10.2014, הורשע המערער בעבירת ניסיון התפרצות לדירת מגורים - לפי סעיף 406(ב) בשילוב סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); בעבירת החזקת כלי פריצה - לפי סעיף 413 לחוק; ובעבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק. הוא זוכה מעבירה של היזק לרכוש במזיד. בגזר-דין מיום 11.2.2015 נידון המערער ל-18 חודשי מאסר בפועל, למאסר על תנאי, וכן להפעלה של תשעה חודשי מאסר על תנאי במצטבר למאסר המוטל. המערער נידון, אפוא, לתקופת מאסר כוללת של 27 חודשים. הערעור מופנה הן כלפי הכרעת-הדין, בכל הנוגע להרשעתו של המערער בעבירת איומים, והן נגד חומרת העונש.

2. בכתב-האישום הואשם המערער בעבירות שלהלן: ניסיון התפרצות לבית מגורים; ניסיון פציעה כשהעברין מזוין בנשק קר - לפי סעיף 335(א)(1) בשילוב סעיף 25 לחוק; החזקת כלי פריצה - לפי סעיף 413 לחוק; והיזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק.

על-פי עובדות כתב-האישום, ביום 25.5.2014 בשעה 22:42 הגיע המערער לבית משפחת מ' במעלה אדומים, כאשר הוא מצויד במברג ובלום, זאת במטרה להתפרץ לבית. במהלך ניסיון ההתפרצות עיקם המערער את משקוף דלת הכניסה ואת הסורגים. העד א', אשר שמע רעשים מחצר הבית, ניגש למקום והבחין במערער כשהוא מסתתר. או-אז התקרב המערער לעברו של א' כאשר הוא אווז במברג וניסה לדקור אותו במרכז גופו. א' נרתע לאחור והמערער רץ לעבר היציאה מחצר הבית. א' רדף אחר המערער בעודו צועק לאביו מ' כי המערער חמוש במברג. מ'

בלם את המערער באמצעות בעיטה; וכאשר ראה המערער שהוא מוקף על-ידי א' ומ', ניסה לדקור את השניים תוך ביצוע "תנועות שיסוף ודקירה" (כלשון כתב-האישום). בשלב זה קפץ א' על המערער, הפילו לארץ וניסה להוציא מידי את המברג. בשל התנגדותו של המערער נחלץ מ' לעזרתו של א', ובמהלך "ריתוקו" של המערער, פגע המברג ברגלו של מ'. בהמשך סובב א' את ידיו של המערער עד שהמברג נפל מידו, ואחז במערער עד להגעתם של שוטרים לזירה.

בתשובתו לאישום בערכאה הדיונית, הודה המערער בביצוע עבירות של ניסיון התפרצות והחזקת כלי פריצה, אך כפר בביצוע של עבירות היזק לרכוש במזיד וניסיון פציעה.

3. בהכרעת-דין, שניתנה לאחר שמיעת ראיות, החליט בית-משפט קמא לזכות את המערער מעבירה של היזק לרכוש במזיד, להרשיעו בעבירות של ניסיון התפרצות לבית מגורים והחזקת כלי פריצה, וכן להרשיעו בעבירת איומים, תחת העבירה של פציעה כשהעברין מזוין אשר יוחסה לו בכתב-האישום. בית-המשפט אימץ את עדויותיהם של א' ומ' בנוגע לאירוע בכללותו, ובכלל זה באשר לנסיבות שהביאו לפציעתו של מ' ברגלו, ודחה את גרסתו של המערער לפיה הפציעה ברגלו של מ' נגרמה כתוצאה ממעשיהם של א' ומ'. כן ציין בית-משפט קמא, כי א' העיד שהמערער רץ לכיוונו במטרה לתקוף אותו; אך חזר והבהיר שמטרתו של המערער הייתה להימלט מהמקום, ולמעשה לגרום לא' לזוז ממקומו ולפנות לו את הדרך. בית-משפט קמא הגיע לכלל מסקנה, כי יש לזכות את המערער מעבירה של ניסיון פציעה, הואיל והיסוד הנפשי בעבירת הניסיון דורש כוונה ממשית מצד הנאשם לעבור את העבירה, ובענייננו לא הוכח, מעבר לספק סביר, שהמערער אכן התכוון לפצוע את א'. עוד קבע בית-המשפט, כי ממכלול הראיות ומגרסתו של א' עולה שהמערער לא התכוון לפצוע את א', אלא רק ביקש לאיים עליו, להפחיד אותו ולגרום לו לזוז ממקומו ובכך לפנות למערער נתיב הימלטות. משכך סבר בית-משפט קמא, כי אין להרשיע את המערער בעבירה של ניסיון פציעה. עם זאת, הוא מצא מקום להרשיעו חלף עבירה זו בעבירת איומים. בנוסף, החליט בית-משפט קמא לזכות את המערער, מחמת הספק, מעבירה של היזק בזדון לרכוש משלא הוכח כי הלה הסב נזק לסורגים.

4. בגזר-הדין הדגיש בית-משפט קמא את חומרת העבירה של ניסיון התפרצות לדירת מגורים, הגורמת צער ועוגמת נפש רבה לקורבן העבירה ופוגעת באופן חמור בפרטיותו. כן הדגיש, כי אין לראות בעבירת ההתפרצות עבירה רכושית גרידא אלא בעיקר חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם; ובכך פוגע העברין פגיעה חמורה בתחושת הקורבן כי ביתו הוא מבצרו וגורם לו לתחושת חוסר אונים והיעדר ביטחון. בכל הנוגע לעבירת האיומים ציין בית-משפט קמא, כי זו פוגעת בשלום הציבור וביטחונו; וכי שעה שהמערער אחז בידו מברג כדי לאיים על א' כדי שיתאפשר לו להימלט מן המקום - הוא פגע פגיעה של ממש בערכים המוגנים הנ"ל.

לאור מהות העבירות ונסיבות ביצוען, ובהתחשב ביתר השיקולים הרלבנטיים, קבע בית-משפט קמא, כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על-ידי המערער נע בין שנה לשנתיים מאסר בפועל. באשר לעונש המתאים למערער בתוך מתחם העונש ההולם, התחשב בית-משפט קמא בהודאתו של המערער, עוד בתחילת המשפט, במרבית העובדות שנקבעו בהכרעת-הדין, וכן בעובדה שבסופו של יום לא הוכחו העבירות של פציעה כשהעברין מזוין בנשק קר ושל גרימת היזק בזדון לרכוש. מנגד, זקף בית-משפט קמא לחובתו של המערער את עברו הפלילי הכבד, הכולל הרשעות רבות ב-13 הליכים נפרדים בעבירות רבות ומגוונות, ובין השאר - שתי עבירות התפרצות, חמש עבירות של שוד מזוין, שלוש עבירות גניבה וכן עבירות רכב ועבירות סמים; אם כי מאז הרשעתו האחרונה חלפו מספר שנים, והעבירה האחרונה בוצעה בחודש אוגוסט 2009. בהתחשב במכלול הטעמים האמורים, גזר בית-משפט קמא את דינו של המערער, כאמור, ל-18 חודשי מאסר בפועל, בצד מאסר על תנאי, וכן הורה על הפעלה במצטבר של תשעה חודשי מאסר על תנאי, כך שבפועל על המערער לרצות 27 חודשי מאסר.

5. בערעור נגד הכרעת-הדין מלין המערער על הרשעתו בעבירת איומים, וטוען כי לא היה מקום להרשיעו בעבירה זו חלף העבירה של ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות שיסודותיה לא הוכחו, זאת הואיל ולא חלו תנאי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בהקשר זה טען המערער, כי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפני העבירה החלופית שבה הורשע. בערעור על גזר-הדין טען המערער, כי ככל שיתקבל ערעורו על הכרעת-הדין בעניין עבירת האיומים, יש להקל בעונשו בהתאמה. בנוסף ולחלופין טען, כי מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית-משפט קמא בגין העבירה של ניסיון התפרצות היה שגוי; כי לא היה בסיס לקביעת בית-המשפט לפיה העונש המתאים אמור להימצא בקרבת הרף העליון של מתחם העונש ההולם; כי בגין העבירה של ניסיון התפרצות היה מקום להשית עליו עונש הנע בין שישה חודשי מאסר בפועל לבין עשרה חודשי מאסר בפועל; וכי טעה בית-משפט קמא בהחלטתו להורות על הפעלת המאסר על-תנאי במצטבר למאסר המוטל.

6. ב"כ המשיבה גורס, כי אין עילה להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא להרשיע את המערער בעבירת האיומים, זאת בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי; וכי אף לא קמה כל עילה להתערב במתחם הענישה ההולם שנקבע על-ידי הערכאה הדיונית ובעונש המתאים בתוך המתחם שנגזר בסופו של יום, לרבות ההחלטה להצטברות המאסר על-תנאי המופעל למאסר המוטל.

7. תחילה נפנה לערעור על הכרעת-הדין.

כלל הוא, כי בית-משפט שלערעור לא יטה להתערב, על-פירוב, בממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה מהעדים שהופיעו לפניו; וכי התערבותו בממצאים מצטמצמת לכדי מקרים חריגים שבהם נפלה טעות עניינית המצדיקה תיקונה במסגרת ערעור, כמו למשל כאשר נקבעו ממצאים שאינם עומדים במבחן ההיגיון ושיש לראותם כמופרכים, או מקום שאין לעובדות שנקבעו בסיס נאות בחומר הראיות (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 646 (2000); ע"פ 117/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(4) 408 (2000); וע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.10)).

לאחר בחינת טיעוניו של המערער, הגענו למסקנה כי לא קמה עילה להתערב בקביעות העובדתיות של בית-משפט קמא, לפיהן המערער איים על א' באמצעות המברג, זאת כדי להפחידו ולגרום לו לזוז ממקומו, ובכך לפנות לו נתיב הימלטות. אף לא קמה עילה להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא להרשיע את המערער בעבירת איומים, חלף העבירה של ניסיון פציעה. סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי "בית-המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב-האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן...". בענייננו, ניתנה למערער אפשרות להתגונן מפני הרשעה בעבירה החלופית של איומים. המתלונן א' העיד בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית על כך שהמערער הניף את המברג לעברו בתנועות מאיימות (פרוטוקול מיום 22.10.14, עמ' 12-14). בחקירה הנגדית הציג הסנגור למתלונן תזה לפיו לא היה ניסיון לתקוף אותו אלא רק לאיים עליו: "אני אומר לך שהוא לא התכוון לדקור אותך, הוא איים עלייך כדי שאתה לא תתקרב אליו..."; ולתזה זו השיב המתלונן בשלילה "לא נכון" (לעיל, בעמ' 16). המערער עצמו התייחס בעדותו לסוגיית האיומים, וציין כי המתלוננים לא איומו על-ידו: "לא יודע אם היו מאיומים בכלל...". (עמ' 25). בסיכומים התייחס הסנגור לאפשרות שמרשו יורשע בעבירת איומים, אך טען כי עבירה זו לא הוכחה לגופה: "ובנוגע לעבירת איומים אבקש להאמין לנאשם שלא התכוון לאיים" (עמ' 28). משכך, הייתה למערער הזדמנות להתגונן מפני עבירת האיומים, אשר העובדות המשכללות אותה תוארו על-ידי העדים, וזכו הן להתייחסותו של המערער (בהכחשתו) והן להתייחסותו של בא-כוחו בסיכומים. לפיכך, לא קמה עילה להתערבות בהכרעת-הדין בעניין ההרשעה בעבירת האיומים.

8. ומכאן לערעור כלפי חומרת העונש.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת

ישראל (19.11.14); ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי (24.11.14); וע"פ 4235/14 ראדאד חאטיב (3.2.15).
נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרור
טוחסונב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראוי: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13
עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

כך הוא המקרה שלפנינו. לא נפל כל פגם בגזר-דינו של בית-משפט קמא, המקים עילה להתערבותו של בית-
משפט שלערעור. אין עילה להתערב במתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא, זאת נוכח הצטברות העבירות של ניסיון
פריצה לדירת מגורים, החזקת כלי פריצה ובעיקר הנסיבות המחמירות שהתלוו לכך של איום במברג על המתלוננים,
בשעה שהפתיעו את המערער בעת ניסיון ההתפרצות. בנוסף, לא מצאנו מקום להתערב בעונש שהוטל על המערער,
אשר הביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים; הן אלו המקלים - וביניהם הודאתו של המערער במרבים עובדות
כתב-האישום עוד בשלב ההקראה; והן אלו המחמירים - ובכללם עברו הפלילי המכביד של המערער וכישלון ההרתעה
בהליכים שננקטו נגדו בעבר. בהקשר זה יצוין, כי למערער עבר פלילי עשיר, הכולל 34 עבירות (ביניהן עבירות רבות של
התפרצות ומספר לא מועט של עבירות שוד מזוין), שעליהן נתן הלה את הדין עד היום ב-13 הליכים משפטיים נפרדים,
כאשר בחלק מהם נידון לעונשי מאסר ממושכים. צדק בית-משפט קמא, כי לנוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען,
ולאור עברו הפלילי המכביד של המערער, לא הייתה הצדקה לסטות מהוראת סעיף 58 לחוק העונשין; ומשכך, לא
מצאנו עילה להתערב בהחלטה בדבר הצטברות המאסר על תנאי המופעל למאסר המוטל. אשר-על-כן, לא מצאנו
מקום להתערב ברכיב המאסר בפועל.

9. על-יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה על שני חלקיו - הן נגד הכרעת-הדין הנוגעת לעבירת האיומים, והן נגד
חומרת העונש.

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לפרקליטות, לסנגור ולשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, ט"ו בסיוון התשע"ה, 2 ביוני 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, שופט